

A romantic couple embracing in a field at sunset. The woman has long, flowing red hair, and the man is wearing a light-colored jacket. The background is a warm, golden glow from the setting sun, with some foliage visible in the foreground.

A. DEN UIL-VAN GOLEN

Gedoofd
roman *vuur*

CITERREEKS

A. den Uil-van Golen

Gedoofd vuur

Citerreeks

1

Verveeld staat Peter op en hij rekt zich uit. Hij schopt zijn tas in de hoek van zijn kamer en loopt naar beneden.

‘Ik ga nog even weg,’ klinkt het kortaf.

‘Alweer?’ vraagt moeder verbaasd, terwijl ze hem onderzoekend aankijkt.

Hij ontwijkt haar blik en zegt onverschillig: ‘Nou, én? Ik mag toch wel naar mijn vrienden?’

‘Je bent er vanmiddag nog geweest, en heb je wel gezien hoe het gesneeuwd heeft?’

‘Maakt niets uit. Ik ben vanmiddag nog iets vergeten.’

Zonder moeders antwoord af te wachten draait hij zich om en gaat weg. In de gang grist hij zijn jack van de kapstok, hij trekt het al lopend aan en gaat naar buiten.

Brr, de kou valt toch tegen. Het sneeuwt nog steeds zacht. Hij ziet dat er maar weinig voetstappen en sporen van auto- en fietsbanden in de sneeuw staan. Even is hij in tweestrijd: zal hij teruggaan?

Hij schudt zijn hoofd, pakt zijn brommer uit de garage en rijdt voorzichtig de straat uit. In de hoofdstraat van het dorp ligt praktisch geen sneeuw. Even trekt hij het gas open, en dat geeft hem weer dat heerlijke gevoel. Z’n brommer doet wat hij het ding opdraagt.

Jessica zal opkijken als hij ineens weer voor haar staat. Toch wel fijn dat hij ma geen tekst en uitleg hoeft te geven. Want hij gaat naar zijn vrienden, en dat nu net het zusje van een van zijn vrienden erg aantrekkelijk voor hem is, is mooi meegenomen.

Hij gaat langzamer rijden als hij merkt dat het weer gaat sneeuwen. Oppassen dat hij niet onderuitgaat, want dan slaat hij natuurlijk een flater. Jessica kan zo scherp zijn met haar opmer-

kingen. Hij kan het van zichzelf niet uitstaan dat hij zich vaak zo'n stuntel voelt bij haar. En dat terwijl zij toch bijna twee jaar jonger is dan hij.

Hij schrikt van het ongeduldige claxonneren van een auto die achter hem rijdt. Nounou, rustig maar, hij heeft toch ook recht op de weg? Toch probeert hij wat aan de kant te gaan. Hij begint hardop te schelden als hij merkt dat de auto hem rake-lings passeert. Het is dat hij zijn stuur niet los durft te laten, want anders had hij zijn middelvinger opgestoken.

Het duurt toch wat langer dan anders voor hij de bekende straat in rijdt. Aan weerskanten staan precies dezelfde huizen. Ze bieden een wat troosteloze aanblik. Het is hier ook stil in de straat. Bij veel huizen zijn de gordijnen dicht.

Peter zet zijn brommer op de standaard, doet zijn helm af en loopt naar de voordeur. Daar klopt hij even de sneeuw van zijn kleren.

Gelegenheid om aan te bellen krijgt hij niet, want de deur wordt al opengedaan. Hij kijkt in het lachende gezicht van Martijn. Die trekt hem aan zijn arm naar binnen.

'Tof joh, dat je nog gekomen bent. Andries is er ook, we zitten boven. Kom mee.'

Meteen gaat de kamerdeur open en steekt Jessica haar hoofd om de deur. 'En ik ben er dus ook vanavond.' Peter krijgt geen gelegenheid om te reageren, want de deur gaat met een knal dicht.

'Kom,' zegt Martijn ongeduldig, 'niets van aantrekken. Ze heeft haar buien. Maar ze is veel te blij dat ze jou ziet.'

'Hm,' klinkt het wat onzeker. Peter loopt achter Martijn aan naar boven. Zijn gedachten zijn nog bij Jessica. Zou ze nog steeds kwaad zijn? Ze reageerde ook niet op zijn sms'jes. Straks maar even proberen om haar te spreken te krijgen.

'Hoi, zijn jullie daar? Opschieten, want ik wil deze film echt zien vanavond.'

'Welke film gaan jullie kijken?'

‘Jaaa... dat zou jij wel willen weten, Petertje. Maar we zeggen niets, je mag alleen kijken. En wij weten zeker dat je rooie oortjes krijgt.’

Peter voelt zich onbehaaglijk worden, maar hij zegt niets. Hij gooit zijn jack op het bed en legt zijn helm op de grond. Dan schuift hij een stoel bij en gaat zitten.

Direct klikt Andries op de muis en de film begint te spelen. Het duurt niet lang of Peter gaat er helemaal in op. Soms schrikt hij van de beelden die hij ziet, en dan zegt een stemmetje in hem dat hij beter naar huis kan gaan. Maar daar luistert hij niet naar, en het duurt niet lang of hij lacht net zo hard als Martijn en Andries.

Op een gegeven moment zegt Andries: ‘Dat zie jij thuis niet, hè? Ik ben blij dat je gewoon gekomen bent. Wij zien zulke films regelmatig en we vinden het gewoon cool! Je krijgt er een kick van, joh. Al dat duffe gedoe van tegenwoordig. Dit is pas het echte leven.’

Peter slikt een paar keer voor hij antwoord geeft. Het eechoot in hem: het echte leven, het echte leven.

‘Nou, zo saai vind ik het leven niet, hoor.’

‘Hoor hem,’ lacht Martijn en hij geeft Peter een harde klap op zijn schouder. ‘Andries, ik geloof vast dat Peter groot wordt!’

Peter voelt dat hij een kleur krijgt, maar hij zegt niets. Waarom moeten ze nu steeds weer laten merken dat ze hem maar een doetje vinden? Hij heeft zich de laatste maanden toch behoorlijk bewezen?

Hij wordt door de film zo in beslag genomen, dat hij niet veel gelegenheid meer krijgt om over andere dingen te denken.

Halverwege de avond wordt er op de deur gebonkt.

‘Ja,’ klinkt het hard uit Martijns mond.

De deur gaat open en Jessica komt binnen met een blad waarop een fles cola en glazen staan.

‘Zo, ik zal maar even voor de inwendige mens zorgen, want daar hebben jullie nu geen erg in.’

‘Zus, je bent een schat,’ zegt Martijn en hij geeft haar een brede grijns.

‘Houd je complimenten maar voor je,’ klinkt het snibbig.

‘Ook goed. Misschien kan Peter het beter zeggen.’

Als antwoord geeft ze een schop tegen zijn stoel en steekt ze haar tong uit.

Peter kan het niet uitstaan dat hij een kleur als vuur gekregen heeft en voor de zoveelste keer niet weet wat hij moet zeggen.

Met een spottende blik in haar ogen kijkt Jessica hem aan. ‘Mag jij zulke dvd’s wel zien?’ vraagt ze dan.

‘Als jij ze mag zien, mag ik het zeker,’ is direct zijn antwoord.

‘Eén-nul voor jou, Peter,’ lacht Andries. Hij heeft de pauze-toets ingedrukt en draait zijn stoel om.

‘Zo, even pauzeren kan geen kwaad. Het is af en toe best heftig, vinden jullie niet?’

‘Ja, ik had niet verwacht dat hij zo zou zijn.’

Peter zegt niets, maar kijkt nadenkend voor zich uit. Een blik op zijn horloge zegt hem dat hij eigenlijk naar huis moet. Maar dat kan hij tegenover zijn vrienden, en zeker tegenover Jessica, niet maken. Nee, hij blijft nog een uurtje en dan gaat hij. Om vervelende vragen te voorkomen zal hij zeggen dat hij nog wat aan zijn huiswerk moet doen en dat hij er morgenochtend weer vroeg uit moet.

Hij neemt praktisch geen deel aan het gesprek, maar laat het langs zich heen gaan. Wel dwalen telkens zijn ogen naar Jessica, die druk met Andries zit te praten. Af en toe kruisen hun blikken elkaar, en een paar keer geeft ze hem een knipoog. Dan voelt hij zijn hart wat sneller kloppen, en het liefst zou hij met haar praten. Maar misschien later op de avond.

‘Zijn jullie ouders de hele avond weg?’ vraagt hij dan.

‘Ja, die komen pas na middernacht thuis. Ze hebben een of ander feestje van de zaak van pa. En van feesten houden ze allebei. Hoe meer, hoe liever. En wij zijn eraan gewend, hoor. Het is best makkelijk, want dan kunnen we gewoon onze gang gaan.’

‘Weten zij dat jullie deze films hebben?’ vraagt Peter verder. Tegelijkertijd beseft hij dat hij een domme vraag gesteld heeft.

Even kijken Martijn en Jessica elkaar aan, dan beginnen ze hard te lachen.

‘Jij gelooft toch zeker niet dat wij alles aan onze pa en ma laten zien? En trouwens, het interesseert ze niet echt ook, hoor. Als ze maar niet te veel last van ons hebben, en we ’s zondags netjes meegaan naar de kerk, dan vinden ze het allang best. Maar moet jij dan alles laten zien?’

Uitdagend kijkt Jessica hem bij deze laatste woorden aan. Peter weet niet gauw wat te zeggen en is heel dankbaar als Andries het voor hem opneemt.

‘Ach, waarom maken jullie het hem steeds zo moeilijk? We weten nu toch wel dat hij best mee wil doen? Ik vind hem in ieder geval een toffe vent. Kom op, laten we deze avond niet verzieken.’

Onwillekeurig zucht Peter een paar keer; hij zal blij zijn als Jessica weer weggaat.

Even later zitten ze weer voor het scherm. Af en toe heeft Peter de neiging om even zijn ogen dicht te knijpen, want hij voelt dat dit eigenlijk te ver gaat. De beelden zijn erg prikkelend. Jessica is gelukkig weer naar beneden gegaan. Zij geeft niets om films. Zij houdt meer van games.

Soms ziet Peter moeders gezicht voor zich. Als ze wist waar hij nu mee bezig is, zou ze tranen in haar ogen krijgen! Hij weet precies wat ze dan zal zeggen tegen hem. Nee, hij moet het zo voorlopig maar laten. Van pa heeft hij niets te vrezen, die is meer weg dan hij thuis is. Het enige belangrijke voor hem is hoe hij zo veel mogelijk euro’s kan binnenslepen met orders!

Martijn geeft hem een por. ‘Hé, waar zit je met je gedachten? Als je liever naar beneden gaat?’

Peter ziet een spottende blik in zijn ogen.

‘Eigenlijk moet ik naar huis, want ik heb m’n huiswerk nog niet klaar.’

‘Mooi smoesje van je,’ schampert Andries. ‘Ga nu maar naar Jessica, want de film is bijna afgelopen. En het laatste stuk is niets voor jou!’

Peter voelt dat hij driftig wordt. Maar hij beheerst zich en zo onverschillig mogelijk zegt hij: ‘Oké, dan kijk ik nog even beneden. Tot morgen.’

‘Doei.’

Martijn en Andries draaien zich weer naar het scherm en zeggen niets meer.

Peter pakt zijn jack van de stoel en de helm van de grond, en loopt naar beneden. Halverwege ziet hij de kamerdeur al opengaan. Jessica komt de gang in en kijkt hem uitdagend aan. ‘Ga je naar huis?’ Ze komt verder de gang in en blijft voor hem staan.

‘Heb je mijn sms’jes niet gelezen?’

‘Tuurlijk, maar ik had geen zin om erop te reageren. Ik wist toch wel dat je vanavond nog zou komen. Maar m’n boosheid is gezakt, hoor, en ik ben blij je te zien.’

Weer komt ze een paar stappen dichterbij hem toe.

Peter voelt zich verward, maar haar aanwezigheid voelt hij des te meer. Ze pakt hem bij zijn arm en neemt hem mee de kamer in.

‘Ik wil het goedmaken,’ zegt ze. Hij ziet een vreemde schittering in haar ogen.

Hij krijgt geen gelegenheid te vragen naar het hoe en wat, want ze slaat haar armen om zijn nek en trekt zijn hoofd naar zich toe. Dan geeft ze hem een vurige kus, die hem zo verwart dat hij even niet weet wat te doen. Even maar, want dan beantwoordt hij hem net zo vurig.

Een stemmetje waarschuwt hem om naar huis te gaan, maar hij slaat er geen acht op.

Ze schrikken allebei als ze de trap horen kraken. Peter duwt Jessica van zich af, mompelt een paar woorden en loopt naar de achterdeur.

Ze schiet in de lach. ‘Ben je bang voor hen?’ vraagt ze en ze wijst naar de gangdeur.

‘Ik ben weg. Tot morgen.’

Ze geeft hem nog snel een kus en laat hem dan gaan.

Peter zet z’n helm op, start de brommer en rijdt met onverantwoord hoge snelheid naar huis. Gelukkig is het opgehouden met sneeuwen, zodat hij daar niet meer door gehinderd wordt. Hopelijk is pa nog niet thuis, want dan heeft hij wel een probleem.

Als hij z’n brommer in de garage zet, ziet hij dat alles donker is binnen. Hij pakt de huissleutel uit zijn zak en doet zo voorzichtig mogelijk de deur open.

Alles blijft stil. Gelukkig, dan is ma natuurlijk ook naar bed gegaan. Zij heeft altijd zo veel slaap nodig.

Hij zucht van opluchting. Dat is weer alles meegevallen. Hij rekt zich nog eens uit en loopt naar de koelkast om wat drinken te pakken. Hij voelt nog de kussen van Jessica op zijn mond.

Hij is blij dat haar boosheid over was. Dat heeft hij toch maar mooi voor elkaar! Hij weet nu bijna zeker dat Jessica ook gek op hem is.

*

Het is stil in de klas. Peter kijkt nadenkend voor zich uit. Dom dat hij er gisteren niet méér tijd in gestoken heeft. Hij weet dat hij niet sterk staat met wiskunde. Hij bekijkt de opgave nog eens en ineens ziet hij waar hij moet beginnen. Hij zucht van opluchting. Misschien kan het deze keer nog meevallen. Daar kan hij weer punten mee scoren bij pa. Die kan zo moeilijk doen als Peter weer eens een onvoldoende heeft gehaald! Voor pa is alleen een cijfer boven de zeven goed genoeg.

Hij voelt dat er zacht tegen zijn stoel geschopt wordt. Hij durft zich niet goed om te draaien, want Van Bergen, de wiskundeleraar, is niet mals.

Even later voelt hij dat er iets op de zitting van zijn stoel geschoven wordt. Hij gaat wat verzitten zodat het verder geschoven kan worden. Het blijkt een dichtgevouwen papiertje te zijn. Hij moffelt het snel in zijn broekzak.

Dat briefje zal wel van Martijn komen. Die gebruikt die methode wel vaker sinds ze niet meer in dezelfde klas zitten.

Hè, nu eerst even zijn aandacht bij zijn werk houden. Nog twee opgaven, dan is het voorbij.

Toch kan hij zijn gedachten er niet goed bij houden, en hij is blij als de les voorbij is. Met een nonchalant gebaar levert hij zijn papier in. Van Bergen kijkt hem aan en vraagt of het meeviel. Hij weet dat Peter niet sterk staat voor wiskunde, en hij heeft hem al verschillende keren spontaan geholpen.

Peter knikt. 'Ik hoop er het beste van.'

Zodra hij in de gang is, pakt hij het papiertje uit zijn broekzak. Hij vouwt het open en leest: *Vanmiddag om vier uur op Het Achtereind. M.*

Er gaat een schok door Peter heen. Wat moeten ze daar nu toch doen? Hij weet wat ermee bedoeld wordt. Het Achtereind is een bouwval aan het einde van het dorp. Daar woont sinds vorig jaar een oudere man, een wat zonderlinge figuur die amper op het dorp komt en die met niemand contact heeft. Het enige wat Peter weet is dat de man De Bruin of Bruins of zoiets heet. Wat moeten ze daar nu gaan doen?

Peter krijgt het er warm van. Zou Martijn die man dan wel kennen? En zo ja, hoe is hij met hem in contact gekomen? De vragen tolleren door zijn hoofd. De ene keer neemt hij zich voor om niet te gaan, maar uiteindelijk wint de nieuwsgierigheid het en besluit hij om er te gaan kijken. Het kan immers geen kwaad om alleen maar te kijken? En als hij niet gaat, vinden ze hem natuurlijk echt een doetje, en dan zullen ze hem niet vaak meer vragen.

Toch voelt hij zich niet echt op zijn gemak als hij er tegen vier uur op zijn brommer naartoe rijdt. Af en toe kijkt hij om zich

heen of er toch geen bekenden zijn die hem erheen zien rijden.

Rond het huis is niets te zien. Hij zet zijn brommer achter een dikke boom en loopt voorzichtig naar de voordeur. Hij ziet geen bel en daarom klopt hij een paar keer. Hij schrikt van de stem die roept dat hij achterom moet lopen. Hij kijkt nog even om zich heen en neemt dan een paar grote stappen. Hè, was hij maar niet gegaan, hij voelt zich verre van prettig.

De achterdeur kan hij zo openduwen.

‘Kom er snel in,’ klinkt een barse stem. Even moet hij aan het schemerdonker wennen, dan ziet hij dat hij in een soort grote woonkeuken terecht is gekomen. In het midden staat een grote tafel en eromheen staan allerlei soorten stoelen. Ook een paar krukken staan er nog tussen.

Hij ziet tot zijn verbazing dat Martijn, Andries en Jessica er ook zijn.

‘Ook goeiemiddag,’ begint Jessica en ze kijkt hem spottend aan. ‘Het valt me mee dat je gekomen bent. Ik zei tegen Martijn dat je niet zou durven.’

Martijn en Andries lachen onaangenaam. Dan komt uit een ander vertrek de bewoner van Het Achtereind de keuken binnen. Hij leunt op een knoestige boomtak en kijkt met zijn grijze ogen Peter lang aan.

‘Zo, dus jij bent die jongen van De Punt.’

Peter knikt en zegt: ‘Ja, meneer De Bruin. Of is het Bruins?’

De man reageert direct nors: ‘Hoe ik heet doet er niet toe, noem mij maar De Stek.’

Hij geeft Peter een teken dat hij kan gaan zitten en loopt dan zelf naar het hoofdeinde van de tafel. Zijn stok laat hij op de grond vallen en hij trommelt met zijn vingers op het tafelblad.

Dan geeft hij Jessica een teken. Direct staat ze op, ze loopt naar een kast, haalt er wat bekers uit en zet die op de tafel.

‘Onder in de kast,’ gromt De Stek en hij geeft haar een brede grijns.

Peter is zich steeds ongemakkelijker gaan voelen. Waar is hij

terechtgekomen en waarom wilden ze hem hier hebben?

Jessica zet twee flessen op tafel en gaat dan ook zitten.

De Stek pakt de ene fles en zet die aan zijn mond. Hij neemt een paar flinke slokken en zet hem dan terug op de tafel.

‘Wie van jullie?’ vraagt hij en hij kijkt hen een voor een aan.

Martijn en Andries schudden hun hoofd, alleen Jessica pakt de fles en giet een beetje in de beker die voor haar staat. De rest vult ze met cola. Dan houdt ze Peter de fles voor en vraagt of hij er ook wat van wil proeven.

Hij schudt zijn hoofd. ‘Nee dank je, ik blijf liever helder.’

‘Hoho, kereltje,’ klinkt het bars, ‘je wilt toch niet beweren dat wij niet helder zijn?’

De Stek kijkt hem zo lang aan dat Peter de neiging krijgt om op te staan en weg te lopen.

De man kucht. Hij neemt nog een slok uit de fles en begint tegen Jessica te praten.

Peter verbaast zich over de amicale manier van praten. Het lijkt of ze elkaar al lang kennen.

‘Je hebt je taak goed volbracht.’ Waarderend knikt de man Jessica toe. ‘Je mag nu wat rust nemen. De volgende keer zijn de jongens aan de beurt, en reken maar dat ik ze zal laten werken. Haha.’

Hij wrijft zich in de handen en wendt zich dan ineens weer tot Peter.

‘Deze dame heeft jouw naam genoemd, en ik neem aan dat ze jou goed genoeg kent om te weten dat jij bij mij past. Tenminste, bij mijn werk,’ grinnikt hij.

‘Ik weet van niets,’ begint Peter schuchter.

‘Stil, stil, dat begrijp ik. Je hoeft ook niets te weten. Ik wil alleen van jou weten of je bereid bent je medewerking aan mij te geven.’

‘Wat houdt dat dan in?’ vraagt Peter. Het liefst was hij opgestapt en naar huis gegaan. Wat een onaangename sfeer hangt hier. En wie weet hoelang ze hier moeten zijn.

De Stek schraapt een paar keer zijn keel en begint dan: ‘Nou, ventje, dat houdt niet zo heel veel in. In de eerste plaats moet je mij beloven nooit tegen iemand anders mijn naam te zeggen. En als er iemand naar mij zou vragen, dan weet je gewoon van niets!’ Hij zwijgt en laat deze woorden even op Peter inwerken.

Die kijkt van de een naar de ander, maar niemand zegt iets.

‘Nou, je kunt toch wel ja of nee zeggen?’ klinkt het ongeduldig.

Even kijkt Peter Jessica aan en weer ziet hij die spottende blik in haar ogen. Tegelijkertijd beseft hij dat hij geen nee kan zeggen. Dan bestaat hij voor haar niet meer.

Hard klinkt het uit zijn mond: ‘Ja, dat beloof ik.’

‘Jess, je had gelijk. Daar kunnen we wat mee.’

De Stek buigt zich voorover en begint dan te praten.

Het duurt niet lang of het begint Peter te duizelen. Hij kan zich niet voorstellen dat het allemaal waar is wat hij hoort. Af en toe knijpt hij in zijn arm om te weten of hij niet droomt. Maar als hij het gezicht van Jessica ziet, weet hij wel beter.

Het wordt hem steeds duidelijker dat hij hier eigenlijk niet hoort. Hij zou op moeten staan en weg moeten lopen. Maar hij beseft ook dat hij daar de kans niet voor krijgt, want hij heeft zijn jawoord al gegeven. Met stijgende verbazing en innerlijke weerzin hoort hij even later wat er van hem wordt verwacht.

De Stek kijkt hem onafgebroken aan en is zachter gaan praten. Zijn stem geeft Peter af en toe rillingen. De Stek maakt hem in niet mis te verstane woorden duidelijk dat hij vanaf dit moment bij hen hoort, en dat geeft verplichtingen. Hij mag onder geen enkele voorwaarde iemand laten merken dat hij hier geweest is en nog wel vaker zal komen. Maar wat De Stek precies uitvoert, wordt Peter niet duidelijk, hoewel hij merkt dat Jessica er het meest van weet.

Eindelijk zwijgt De Stek. Hij pakt de fles en neemt er weer een paar grote slokken uit.

‘Zo, van al dat praten krijg je een droge keel,’ lacht hij, en hij zegt dat ze gerust nog wat mogen drinken.

Peter staat als eerste op en zegt dat hij naar huis gaat.

‘Even wachten nog,’ zegt De Stek, terwijl hij opstaat en het vertrek uit loopt.

Jessica kijkt hem grinnikend na. Ze draait zich om naar Peter en geeft hem een knipoog.

‘Je bent bij hem in de smaak gevallen, joh.’

Peter haalt zijn schouders op. Hij twijfelt of hij daar blij mee moet zijn.

Even later komt De Stek terug en hij legt wat briefjes van twintig euro op tafel.

‘Zo, ik geef jullie allemaal een fooi. Omdat jullie vanmiddag zo braaf geluisterd hebben. En we moeten natuurlijk een beetje vieren dat Peter in ons midden was.’ Tegelijk buldert hij van het lachen. Hij pakt twee briefjes van twintig euro en geeft die aan Jessica. ‘Jongens, meisjes hebben bij mij een apart plekje, dus zij krijgt van mij het eerst wat toegeschoven.’

Ze pakt het geld snel aan en stopt het in haar bloes. Het enige wat ze doet is De Stek een knikje geven.

Daarna geeft hij Martijn en Andries twintig euro. Die bedanken ook niet, maar steken het in hun broekzak. Ten slotte draait De Stek zich naar Peter. ‘Zo, kerel, ik heb een goeie indruk van je gekregen vanmiddag. Om te beginnen geef ik je drie briefjes van twintig euro. Dat is zagezegd een voorschot. Wat zeg je daarvan?’

Even raakt Peter in paniek, maar als hij dan weer de spottende blik in de ogen van Jessica ziet, zegt hij met veel bravoure: ‘Het kan ermee door.’

Als antwoord beginnen ze allemaal te lachen, en De Stek geeft hem een harde klap op zijn schouder.

‘Zo’n antwoord bevalt me wel. Jij bent straks als eerste aan de beurt. En nu opgehoepeld, allemaal. En denk erom, niet met z’n vieren tegelijk hiervandaan.’

Jessica staat op, pakt Peter bij z'n arm en zegt: 'Ik ga met jou mee.'

'Eh, ik heb geen tweede helm bij me.'

'Geen probleem. Die heb ik hier liggen.' Ze loopt even weg en komt dan met een helm terug.

Heel de gang van zaken verwacht hem, en hij is blij als hij buiten is. Het liefst was hij alleen weggereden, maar dat kan hij tegenover Jessica niet maken.

Als ze net buiten zijn, zegt ze: 'Ik vind je een toffe kerel. Zullen we nog een eindje omrijden?'

Hij durft haar niet aan te kijken, want hij weet dat hij dan geen nee kan zeggen.

Hij schudt zijn hoofd. 'Nee, dat gaat niet. Ik moet zorgen dat ik wat betere cijfers haal, want anders krijg ik problemen met m'n pa.'

'Het is toch jouw leven?' klinkt het uitdagend.

'Ja, maar ik wil wel mijn diploma halen.'

'Nou, mij maakt dat niet zo veel meer uit, hoor. Er zijn makkelijker manieren om geld te verdienen. Dat heb jij vanmiddag toch ook gemerkt?'

Het zweet breekt hem uit, en hij voelt de euro's branden in zijn broekzak. Zou hij ze terug gaan geven aan De Stek en zeggen dat hij zich bedacht heeft? Nee, dan gaat hij tegenover zijn vrienden af. Maar even afwachten hoe het zich verder zal ontwikkelen.

Kort klinkt zijn antwoord: 'Ik wil in ieder geval het diploma hebben.'

'Bah, wat een burgerlijk gedoe. Die avond dat je bij ons was, deed je anders tegen me.'

Ze blijft staan en wacht net zo lang tot Peter zich omdraait. Hij voelt zich weer helemaal zwak worden.

'Peter?' Het klinkt zacht, maar toch dwingend.

Hij doet een paar stappen naar haar toe, en dan pakt ze zijn gezicht tussen haar handen en fluistert: 'Ik vind je gewoon cool.'

Hij krijgt het er warm van, maar geeft haar toch een kus, die zij direct beantwoordt.

‘Weet je dat ik trots op je ben, omdat De Stek jou geaccepteerd heeft?’

‘Moet ik daar blij om zijn?’

‘Ja, natuurlijk, wat dacht je dan? Je weet niet half hoeveel contacten De Stek heeft. Niet hier, natuurlijk, maar bijna overal in het land. Als je straks een karweitje voor hem moet doen, weet ik zeker dat je het leuk zult vinden. Je komt nog eens ergens, joh.’

‘Eerlijk gezegd heb ik er niet veel van begrepen. Waarom woont hij dan in zo’n afbraakspul?’

‘Daar heeft hij zijn redenen voor.’

‘Ik ben bang dat het geen zuivere koffie is.’

Ze trekt hem aan zijn arm. ‘Nu moet je eens goed naar me luisteren. Het beste is om nooit ergens naar te vragen bij De Stek. Daar kan hij namelijk echt niet tegen. Het enige wat hij van ons verwacht, is dat we af en toe een boodschap voor hem doen. En daar is toch niets mis mee?’

‘Dat weet ik niet zeker.’

‘Weet je wat het is bij jou, Peter? Jij bent zo ontzettend beschermd opgevoed. Jij weet gewoon niet goed wat er allemaal in de wereld te doen is. Ik ben er het laatste jaar achter gekomen dat het geld op straat ligt. Niet letterlijk, natuurlijk, maar figuurlijk. En daarom wilde ik jou er ook graag bij hebben. Ik wil jou gewoon kennis laten maken met het echte leven.’

Weer die woorden ‘het echte leven’. Ze echoën in zijn hoofd.

Wil hij dit eigenlijk wel? Als hij eerlijk is, moet hij toegeven dat hij maar wat blij was toen hij vorig jaar bevriend raakte met Martijn en Andries, en zo Jessica leerde kennen. Hij had zich altijd een eenling gevoeld op school, en echte vrienden had hij niet. Toen hij overging naar 5 vwo kwamen Martijn en Andries bij hem in de klas, die allebei eerst de havo gedaan hadden en overstapt waren naar het vwo. Zij gaven hem aandacht en

nodigden hem bij hen thuis uit, waardoor Peter Jessica leerde kennen. Zelfs nadat Martijn en Andries overgingen naar 6 vwo en Peter bleef zitten, bleef de vriendschap in stand. Maar zijn zij wel echte vrienden? Is het niet omdat ze hem op de een of andere manier nodig hebben, of...? Hij kijkt Jessica aan en weet opeens zeker dat hij van haar houdt.

Hij neemt haar in zijn armen en kust haar opnieuw.

Het is al laat in de middag als hij naar huis rijdt. Zijn huiswerk is hij vergeten. Hij kan alleen maar aan Jessica denken.

A. DEN UIL-VAN GOLEN

Gedoofd vuur

De bijna achttienjarige Peter heeft een beschermde opvoeding genoten. Als hij via vrienden in een schimmig circuit belandt, voelt hij zich daar niet prettig bij, maar onder sociale druk doet hij toch wat er van hem gevraagd wordt. Zo ontmoet hij 'De Stam', een beklagenswaardige man: hij heeft geen echte familie of vrienden en zoekt troost in de fles. De Stam zegt tegen Peter dat hij op iemand lijkt die hij kent. Over wie zou hij het hebben? Als er een grote brand uitbreekt in het dorp, komt alles in een stroomversnelling.

A. den Uil-van Golen schrijft eigentijdse familieromans met een christelijke identiteit. Ze weet met haar verhalen de lezer niet alleen te raken, maar ook tot nadenken te stemmen.

CITERREEKS

ISBN 978 94 0190 144 4 NUR 344

9 789401 901444

www.citerreeks.nl